

“Cuộc sống thật đẹp!” Linh mục Manuel João.

Lm. Manuel João

Linh mục Manuel João Pereira Correia là một nhà truyền giáo dòng Comboni người Bồ Đào Nha. Sau mười sáu năm hoạt động truyền giáo ở Togo, Tây Phi, và mười bốn năm trong Giáo triều Dòng thừa sai Comboni ở Rome, Cha João đã trải qua 13 năm với căn bệnh xơ cứng teo cơ một bên (ALS). Đó là một căn bệnh làm tê liệt cơ thể từ từ cho đến khi người bệnh chết vì suy hô hấp. Cha João hiện đang sống trong nhà dưỡng lão của Dòng thừa sai Comboni ở Verona, Ý. Ngài cố gắng đối mặt với tình trạng bệnh tật của mình với tinh thần truyền giáo, với tâm trạng thanh thản và với nụ cười trên môi.

Linh mục Tomek Basinski, một nhà truyền giáo dòng Comboni người Ba Lan, mới đây đã phỏng vấn ngài.

Ơn gọi truyền giáo của cha bắt đầu như thế nào?

Từ khi còn là một đứa trẻ, con đã có ước muốn trở thành một linh mục. Chắc chắn mẹ con đã đóng một vai trò quan trọng. Khi con còn nhỏ, trong Thánh lễ, mẹ có hỏi con: “Manuelito, con có thích khi trở thành linh mục không?” Niềm khao khát này ngày càng lớn dần trong con đến nỗi nếu có ai hỏi con muốn làm gì khi trưởng thành, con sẽ không do dự trả lời: “Tôi muốn làm linh mục!” Các bạn cùng lớp và một số người thân thường cười nhạo con nhưng ước mơ đó luôn sống mãi trong con.

Năm 10 tuổi, một nhà truyền giáo dòng Comboni đến trường tiểu học của chúng con và ngài đã nói chuyện với chúng con một cách nhiệt tình về ơn gọi truyền giáo. Nói chuyện xong, ngài hỏi ai sẵn sàng đi theo ngài và trở thành một nhà truyền giáo. Không ai giơ tay cả... Con cũng không, vì con quá rụt rè... Tuy nhiên, sau buổi học, giáo viên của con đã giới thiệu con với nhà truyền giáo. Vài tháng sau, con vào chủng viện. Và như vậy, ơn gọi truyền giáo của con đã ra đời!

Gần đến ngày thụ phong linh mục của con, cha con đã nói với con rằng trước khi con được sinh ra (con là con cả trong gia đình), cha mẹ con đã dâng con cho Chúa: “Lạy Chúa, nếu con đầu lòng của chúng con là nam, chúng con dâng nó cho Chúa để nó có thể trở thành linh mục”. Và cha con còn cho biết là trước đây cha con chưa bao giờ nói với con điều đó vì muốn con được quyền tự do lựa chọn.

Manuel João (người đầu tiên đứng bên trái) cùng với các bạn tập sinh vào năm 1970.

Tuy có những sợ hãi, những nghi ngờ và rụt rè, con vẫn tin rằng thực sự con đã được ơn gọi từ khi còn trong lòng mẹ. Trong quá trình tu luyện, đôi khi con cũng có đôi chút nghi ngờ về ơn gọi của mình, nhưng cuối cùng, từ trong thâm tâm, con cảm nhận sâu sắc điều Chúa đã hứa với con: “Ta sẽ luôn ở cùng con và làm cho cuộc đời con có ý nghĩa.” Lời hứa này đã luôn vang vọng trong tim con và đã soi sáng những thời điểm khó khăn trong cuộc đời con.

Lm. Manuel João ở Togo (Tây Phi), nơi ngài đã truyền giáo từ năm 1985 đến năm 1993 và từ năm 2002 đến năm 2010.

Cha đã phục vụ tại nhiều quốc gia khác nhau cho đến năm 2010. Điều gì đã khiến cha quay trở lại Châu Âu và ở lại đây cho đến bây giờ? Chuyện gì đã xảy ra thế?

Con bắt đầu cảm thấy khó đi lại và con nghĩ rằng đó là do thiếu vận động. Con bắt đầu sử dụng xe đạp nhiều hơn nhưng cuối cùng con nhận ra rằng vấn đề nằm ở chỗ khác. Một nhà thần kinh học đã cho con biết sự thật: đó là bệnh xơ cứng teo cơ một bên (ALS). Khi con hỏi ông mọi thứ sẽ phát triển như thế nào, ông thẳng thắn nói với con: “Rất đơn giản: cha sẽ bắt đầu đi bằng nạng, sau đó cha sẽ ngồi trên xe lăn và sau đó...” Con cảm ơn ông vì đã thành thực với con. Sau vài tháng ở Togo (Tây Phi) để hoàn thành chức vụ bề trên giám tỉnh của Dòng Thừa sai Comboni ở đất nước đó, con trở về Bồ Đào Nha.

Cha đã phản ứng như thế nào khi bác sĩ cho cha biết về căn bệnh của cha?

Đêm đầu tiên, con đã khóc. Nhưng rồi Chúa ban cho con một ân sủng bất ngờ: một sự thanh thản sâu xa trong tâm hồn chưa bao giờ rời bỏ con. Tất nhiên, lúc đầu con tự hỏi: “Tại sao lại là tôi?”, nhưng câu trả lời nhanh chóng đến với con: “Và tại sao không phải là tôi? Tôi có phải là người xứng đáng được đặc ân đặc quyền không?”

Con thường nghĩ đến lúc thân thể con bị bại liệt, nhưng trong thâm tâm con vẫn tin chắc rằng “Con sẽ không cô đơn. Chúa sẽ là tù nhân cùng với con trong thân xác con!”

Cha João ở Togo (thứ hai tính từ bên phải).

Hoạt động mục vụ thừa sai của cha chắc hẳn đã thay đổi khi bệnh của cha tiến triển...

Hoàn toàn như vậy. Lúc đầu con nghĩ mình sẽ chỉ sống được vài ba năm nữa thôi. Thật ra, con đã chứng kiến một số người bạn chết vì căn bệnh này. Thay vào đó, Chúa đã ban cho con hơn mười hai năm và trong thời gian này, con đã tạo và cập nhật một blog đăng các tài liệu dành cho việc đào tạo thường xuyên các tu sĩ

Cha Manuel João sử dụng một chương trình máy tính chuyên dụng đọc được chuyển động của mắt để nối các chữ cái tạo thành từ, nhờ cách này, cha có thể giao tiếp với người khác và liên tục cập nhật blog của ngài.

người đều quan tâm và thể hiện tình cảm đối với con...

Cha không thể di chuyển thể nhưng cha vẫn có thể giao tiếp với người khác, như cha đang làm với con bây giờ...

Con giao tiếp bằng mắt: đó là bộ phận duy nhất trên cơ thể con vẫn có thể chuyển động. Con viết bằng mắt, nhờ một phần mềm máy tính có thể đọc được chuyển động của mắt. Một tác phẩm công nghệ tuyệt vời!

Hiện nay cha sống ơn gọi truyền giáo của mình như thế nào?

Con yêu cuộc sống và con muốn nhắc lại rằng cuộc sống thật đẹp. Con cố gắng truyền đạt điều này đến với những người xung quanh con. Con tiếp tục quan tâm đến các sự kiện các diễn biến hiện nay trên thế giới, trong Giáo hội và tại các giáo điểm truyền giáo. Con làm điều này vì con thích và vì con muốn cập nhật blog của mình (www.comboni2000.org).

Đôi khi những người bị bệnh tật bị đau khổ có thể bực mình với Thiên Chúa. Mối quan hệ của cha với Thiên Chúa trong thời điểm hiện tại ra sao?

Khi con sống với căn bệnh của mình, con khám phá ra lòng quảng đại của Thiên Chúa. Trong một vài năm, con có cảm tưởng Chúa đến với con như một tên trộm, lấy đi của con nhiều thứ. Con vẫn thưa với Chúa: Chúa giống như một tên trộm vậy!". Nhưng sau đó con phát hiện ra rằng Chúa là một tên trộm rất đặc biệt: Chúa không bao giờ lấy đi bất cứ thứ gì mà không cho chúng ta thứ còn giá trị hơn! Thiên Chúa không bao giờ đóng một cánh cửa này mà không mở ra một cánh cửa khác. Nhờ đức tin, con kinh nghiệm ra rằng cuộc sống luôn là một cơ hội.

Nguồn: www.comboni.org

Dòng thừa sai Comboni. Khi có thể, con cũng hợp tác với một số nhóm Công giáo và vun đắp tình bằng hữu.

Trong mọi trường hợp, con đều tin rằng chiếc xe lăn của con là bực giảng thực sự mà từ đó con có thể rao giảng Lời Chúa. Chính thập giá là nơi tốt nhất để rao giảng Lời Chúa.

Nói thật, con cảm thấy thanh thản và đây quả thực là món quà Thiên Chúa ban cho con. Mỗi ngày con đều cầu xin Chúa cho con được mỉm cười! Và điều này xét cho cùng cũng không quá khó khăn, vì mọi